

És újra béke lett

Még jól emlékszem gyermekkoromra. Az estékre a faluban, az órákon át régi történeteket mesélő öregekre. Legszívesebben azonban arra a történetre emlékszem vissza, amely Tara Nti-ről szólt, az Istenről.

Sok-sok éve már annak, hangzott az elbeszélés, mikor még Tara Nti a faluban lakott az emberek közt. Az emberek atyjuknak nevezték és szerették Tara Ntit, miként a gyermekek szeretik és tisztelik atyjukat. Kellemes érzés volt számukra együtt élni Istennel. Vidám nevetgélés hangzott faluszerte, öröm és derűtség uralkodott mindenütt. Az asszonyok miközben a kukoricát döngölték, vagy az ebédet főzték, gondtalanul tereferéltek, kacarásztak. A kukoricát őrlő, törő fáikat egyre magasabbra emelték.

„Hagyjátok ezt”, szolt Tara Nti. „Ne emeljétek a törőfákat olyan magasra, még leveritek az égről a csillagokat.” Az asszonyok nem fogadtak szót. „Mondtam már, hagyjátok abba, különben elmegyek,” ismételte meg Tara Nti a figyelmeztetést. „Te egyáltalán nem mehetsz el”, mondták az asszonyok; „te vagy a mi atyánk”. És pajkosan csakazért is tovább dobálták törőfáikat az ég felé.

Tara Nti összehívta a falu véneit a nagy fa alá, ahol tanácskozni szoktak. Az Isten ékként szolt hozzájuk: „Miért engeditek, hogy így játsszanak az asszonyaitok. A csillagok lehullanak az égről. Tönkreteszitek az egész művemet. Szóljatok nekik, ne csinálják tovább. Ha nem hallgattok rám, elmegyek.” A vének nem figyelmeztették az asszonyokat. Ment ki-ki a dolgára.

Este először a gyermekek vették észre, hogy az Isten már nincs a faluban. Megszokták, hogy esténként odajárultak elé és így köszöntötték: „Jó éjt Tara Nti.” A gyerekek elmondták a felfedezést a szüleiknek, azok meg szoltak a véneknek. Tara Nti otthagya a falut. Megszeppentek az emberek és félelem ülte meg a lelkeket.

Telt-múlt az idő. Tara Nti nem tért vissza. A vének tanácstalanul ültek a nagy fa alatt. „Mitévők legyünk?” Sopánkodtak. „Az embereink megbetegszenek, meghalnak. Tara Nti mindenre tudott orvosságot.” „Sokkal rosszabb – szolt közbe a törzsfőnök –, hogy mióta Tara Nti nincs köztünk, mindennapos lett nálunk a civakodás, békétlenség. Egymás ellen acsarkodnak. Nincs többé béke a házakban, sem az emberek szívében”. Az öregek megszeppenve hallgattak.

„Jertek, menjünk, keressük meg Tara Ntit ott a Kamerun-hegyen, hol a hegy-csúcs a felhőket éri”, mondta egyikük, megszakítva ezzel a nagy csendet. Felke-rekedtek. Elindultak a hegyre.

Egy napon a falu öreg halásza lement a tengerhez. A hálóját akarta behozni. Szemei végigpásztázták a nagy vizet. Igen. Ott egészen messze a távolban, ott érintkezik a tenger az éggel. Viasszietett a faluba. Sürgette az embereket. „Mozogjatok szaporán. Le a tengerre minden csónakot. Elő minden pirogával. Megtaláltam az ég kapuját.” Az emberek lecipelték a csónakokat a vízre. Beugráltak és kiveztek a tengerre. Nekifeszültek a hullámoknak. A karjaik egyre jobban elfáradtak. Tenyerük vérzett. Feltörte az evező. Ám hiába iparkodtak, a hely, ahol az ég és víz találkozik, egyre tovább került tőlük.

„Hát igen,” mondta az öreg halász szomorúan, belátva tévedését, „reggel találkozzunk újra a nagy fa alatt.” Úgy is lett. Másnap ismét együtt ültek a mondott helyen. Elkezdtek egymást okolni. „A te gyerekeid kezdték bosszantani Tara

Nti.” „Nem, a tieid voltak.” „Csend legyen!”, intette le őket a tanács legöregebb tagja. „Hallgassatok el már végre. Míg ti Tara Nti kerestétek, imádkoztam. Az éjjel álmodtam. Megjelent előttem Tara Nti. Így szólt hozzám: »Szeretem a békességet, gyűlölöm a viszálykodást.« Vessünk véget ennek az áldatlan állapotnak. Tara Nti talán ismét visszajön hozzánk.”

Persze korántsem volt egyszerű abbahagyni a civódásokat. Az asszonyoknak bocsánatot kérni a férjektől. Egyáltalán nem volt olyan könnyű az egész a férfiaknak, gyermekeknek, szomszédoknak. Ám mégis mindenki megtette a magáét. Ennek következtében aztán újra békesség költözött a faluba. Újra boldogok lettek, vidámak és bíztak abban, hogy az Isten visszatér hozzájuk. Egy reggel a falu legöregebb embere gyűlést hívott össze. „Ismét megjelent álomban Tara Nti. Tudomásomra hozta, nincs már messze az idő, mikor újra visszatér. Így beszélt: »Visszajövök hozzátok, mert békében éltek egymással és gyakoroljátok a szeretetet. Eljövök hozzátok, mert így kívánjátok.«”

A falusiak szívében gyökeret vert a reménység. Délig mi sem történt. A gyermekek a falu közelében legeltették a kecskéiket, juhaikat, a nők a földjeiken szorgoskodtak, a férfiak a háztetőket javították. Már délután volt, mikor a gyerekek hazasiettek és újságolták, hogy különös emberek tartanak a falu felé, egészen fehérek. Az asszonyok is látták őket, abbahagyva a munkát visszatértek a faluba. A férfiak is félbeszakították a tetőjavítást. Összegyűltek mindnyájan a tanácskozáshelyül szolgáló nagy fa alatt és várták a jövevényeket.

Az egyik fehér ember beszélni kezdett. „Fivérem és nővérem! Hozzátok jöttem, mert Tara Nti küldött engem.” „Csak úgy mondd”, szakította félbe a törzsfőnök. „Mondd meg nekünk, hol van Tara Nti?” „Itt nálatok”, felelte a fehér. „Itt van köztetek, ha ti szeretetben éltek és jók vagytok egymáshoz. Elküldte a fiát, aki megszületett egy távoli országban. Ő küldött engem, hogy beszéljek nektek őrá, az ő tanításáról, melyet hátrahagyott.”

A fehérek napokig a faluban időztek és beszéltek Tara Ntiről, minden ember atyjáról, aki elküldte egyszülött fiát. A faluban egyesek nem hittek a fehéreknek. Tovább keresték Tara Nti. Áldozatokat mutattak be és varázslathoz folyamodtak, így remélték visszahozni a faluba Tara Nti. Viszont sokan a falusiak közül bizalmukkal ajándékozták meg a fehéreket. Ezeknek aztán a fehér papok sok szép meséltek Jézusról, az Atyának, Tara Ntinek a fiáról. Készek voltak felvenni a közösségbe azokat, akik hittek Jézusban. „Hisztek és szeretitek egymást”, mondták a fehér atyák, „de még nem szeretitek azokat az embereket, akik a szomszéd faluban laknak. Azokat is szeretnetek kell, ha Jézus követői akartok lenni.” „Hogy azokat odaát?” – kiáltoztak a falusiak megbotránkozva. „Hiszen azok már régtől ellenségeink.” „Igen, őket is szeretnetek kell”, mondták a misszionáriusok.

Nem olyan sokára már láthatták is a falusiak, hogy egy kis csoport békemeneget tart a szomszéd faluba. Ahogy közeledtek a falu felé, onnan is elindult egy csoport. Ezek Tara Nti fiának követői voltak. Félúton találkozott a két csapat. Kicsérélték ajándékaikat. Barátokká lettek azok, akik addig ellenségek voltak. Rájöttek, hogy Tara Nti ajándékozta nekik a szeretetet, békességet és mindenképpen lett a barátságot.

Így mesélték ezt nekem az öregek gyermekkoromban a szülőfalumban.

Barényi András fordítása